

ஐங்குறுநூற்றில் கபிலர் பாடல்களில் அறத்தொடு நின்றல்

ஜெ. சூர்யா ^{அ. *}

^அ தமிழாய்வுத்துறை, தனலட்சுமி சீனிவாசன் மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது), பெரம்பலூர்-621212, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Assurance of Kapilar's Songs in Ainkurunooru

J. Surya ^{a, *}

^a Department of Tamil, Dhanalakshmi Srinivasan College of Arts and Science for Women, (Autonomous) (Affiliated to Bharathidasan University), Perambalur-621212, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
suryasajee17@gmail.com

Received: 20-06-2022
Revised: 01-09-2022
Accepted: 15-09-2022
Published: 21-11-2022

ABSTRACT

It can be seen that many Sangam pieces of literature have a peculiarity that is not present in any of the literature of Tamil. The Tamil community is proud of the Sangam literature. The third hundred of the Ainkurunooru are Kurinjithinai songs. They were written by Kapilar. Apart from the Ainkurunooru, the number of Agam songs he sang is approximately 103. Of these, 97 songs are Kurinjithinai songs. They include the long song Kurinjipattu. That is why he was referred to as Kurinji Kapilar. It is also a book based on ainkurunooru ainthinai distinctions. These represent the grammatical characteristics of moral standing. Morality is the expression of a woman's illicit love of morality, i.e., the union of the minds of a man and a woman without the knowledge of others. The fact that the woman expresses her love for the man to her friend, her friend to the nurse, the nurse to the mother, and the mother to the father, as well as to the brothers, is the study of the best depiction of the state of righteousness in the Sangam age.

Keywords: Charitable Standing, Theft, Virtuosity, Marriage.

முன்னுரை

தலைவனும் தலைவியும் அவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரியாமல் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததை முறையாக வெளிப்படுத்துவது அறத்தொடு நின்றலாகும். தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைக் கற்பாக மாற்றி திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக தோழி, செவிலி, நற்றாய் என ஒவ்வொருவரும் அறத்தொடு நிற்கின்ற நிலையினைச் சங்க அக இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும், சங்க காலத்தில் ஒரு பெண் தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் முறையும், சங்கப்பாடல்களில் இவ்வாறு ஒவ்வொரு மாந்தரும் அறத்தொடு நின்றமையும், காதல் வெளிப்பட்ட முறையும் அக இலக்கியங்கள் மிக அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ள நிலையினை அறியமுடிகின்றது. எத்தகைய பண்பட்ட பண்பாட்டு மரபு நம் தமிழர்களின் மரபு. தலைமகன் களவில் தலைவியைக் காணவரும் போது ஏற்படும் இடர்பாட்டினைக் கண்டு அஞ்சியவிடத்தும், பிறர் வரைவிற்குத் தமர் உடன்பட்ட இடத்திலும், தலைவிக்கு காவல் மிகுதியாக ஏற்படும் இடத்திலும் அறத்தொடு நின்றல் நிகழும். மேலும், அகஇலக்கிய மாந்தர்களான தோழி, தலைவி, செவிலித்தாய், நற்றாய், என ஒவ்வொருவரும் அறத்தொடு நிற்பதுண்டு. அறத்தொடு நின்றலின் நோக்கம் களவினைக் கற்பாக மாற்ற நினைக்கும் நிலையினைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தோழி அறத்தொடு நின்றல்

தலைவனும் தலைவியும் திருமண வாழ்வில் ஈடுபட தோழி செவிலித்தாயிடம் அறத்தொடு நின்று திருமணம் செய்ய வற்புறுத்துவாள். தோழிக்கூற்றுக்களில் அறத்தொடு நின்றல் என்ற துறை மிக இன்றியமையாத ஒன்றாக கருதப்படுகின்றது. செவிலித்தாய் தலைவிக்கு வளர்ப்புத்தாயாக இருந்தாலும் அவளை தாய் என்று தலைவி குறிப்பிடும் பாங்கானது நன்றாக புலப்படுகின்றது. காதல் செய்தியினை மறைமுகமாகத் தோழியும் தலைவியும் செவிலித்தாய்க்கு தெரிவிக்க முற்படுவார்கள். அந்நிலையில் அறத்தொடு நின்று அவளது மணம் புண்படாதவாறும் தான் மணக்கும் தலைவன் சிறப்பிற்குரியவன் என்பதைத் தலைவி எடுத்துக்கூறும் விதமானது மிகவும் நாகரிகமானது என்பது இதன்வழி புலப்படுகின்றது.

தோழி வரைவு கடாவியும், தலைவன் வரைவினை விரும்பாது பெரிதும் களவு வாழ்க்கையே விரும்புவனாக இருக்கின்றான். இதனால் தலைவி பெரிதும் வருந்துகின்ற நிலையானது ஏற்படுகின்றது. அவளது உடலழகில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை உணர்ந்த தோழி அவர்களது களவு வாழ்க்கையைப் பெற்றோர்க்கு உணர்த்தி இருவருக்கும் திருமணம் செய்ய முயலுகின்றாள். இந்நெறி முறையிலும் ஒழுங்கு வரன்முறை உள்ள நிலையினை உணர்த்துவதே அறத்தொடு நின்றல் என்பதை உணர்த்துகின்றது. தலைவியின் இசைவின்றி தோழி அறத்தொடு நிற்கமாட்டாள் என்பதனை,

“அறத்தொடு நிற்குங் காலத்தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா முதலில் தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள் அங்ஙனம் அவள் நின்ற பின்பே தோழி அறத்தொடு நிற்பாள் என்ற வாழ்வியல் மரபினைச் சுட்டுகின்றது (Ilampuranar, 2005). தலைவி அறத்தொடு நிற்கும் இம்மரபு அவளுடைய காதலின் உறுதியையும் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுக்காணும் அறிவுத்திறனையும் அறியமுடிகின்றது.

தலைவிக்குப் பசலை நோய் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைச் செவிலித்தாய் கேட்கும் போது, தோழி அதனை உணர்த்தும் வகையில் அறத்தொடு நிற்பது ஒரு வழக்கமாக உள்ளது என்பதைக் குறிஞ்சித் திணைப்பாடலில்

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னையென் தோழி

நனிநா னுடையள் நின்னும் அஞ்சும்

ஓலிவெள் ளருவி ஓங்குமலை நாடன்

மலர்ந்த மார்பின் பாயல்

துஞ்சிய வெய்யள் நோகோ யாளே”

என்ற பாடல்வரிகள் மூலம் தலைவனோடு தலைவி கற்புக்கடம் பூண்டபோது இதை உணராத பலர் தலைவியைத் திருமணம் பேசுவருவதைக் கண்டு, நமக்கும் நம் குலத்திற்கும் கேடுவரும் என்று அஞ்சித் தலைவி வருத்தம் கொள்ளும் நிலையிலிருந்து தமிழர்களின் பண்பாடு இங்கு புலப்படுகின்றது (Dhatchanamoorthi, 2005).

தலைவி தோழியருடன் ஈருடல் ஒருயிர்போல உணர்வில் கலந்து பழகினாலும், ஒரு ஆடவனுடன் தனக்கு ஏற்பட்ட களவு வாழ்க்கையைக் கூறாமல் தொடக்கத்தில் மறைத்து விடுவாள். இது நாணத்தின் பாற்பட்ட செய்கையே ஆயினும் காலம் கழிந்து களவின் பயன் முற்றிய பின் தலைவி பல காரணங்களால் மன நெருக்கடிக்கு உள்ளாக நேரிடுவதை,

“வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்”

என்று தொல்காப்பியம் வழி தலைவி தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தியதால் அவள் உடம்பும் உயிரும் வாட்டமுற்ற நிலையினை அறியமுடிகின்றது (Ilampuranar, 2005). பிறந்தது முதல் இருவரும் உயிரன்ன நட்பு கொண்ட தோழி தலைவருக்கு ஏற்படும் மனப்பிணியைத் தீர்க்கும் வகையில்

அருமருந்தெனவே செயல்பட விழைபவள் ஆயினும், தலைவியின் பால் கொண்ட அன்பின் மிகுதியால் தலைவனைப் பற்றி அனைத்துச் செய்திகளையும் தலைவியைக் கேட்டும் வேறு வகையினும் அறிந்து கொள்ள முற்படுவதனை,

“சூழ்தலும் உசாத்துணை நிலைமையில் பொலிமே”

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழி அறியமுடிகின்றது (Ilampuranar, 2005).

அறத்தொடு நின்றல் வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கடைபிடிக்க தலைவி தோழி இருவரும் நாணத்தையும் கற்பையும் பேணிக்காத்தல் வேண்டும் என்பதை,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்று”

என்ற வரிகள் மூலம் நாணத்தைக் காத்துக்கொள்ள உயிரை விடுக இல்லையேல் கற்பைக் காக்க (உயிரோடு) நாணத்தை விடுக என்ற நூற்பாவின் வழி தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கற்பின் சிறப்பையும் தலைவனைத் தானே தெரிவு செய்யும் மனப்பான்மையும் பெற்றிருந்த நிலையானது புலப்படுகின்றது (Ilampuranar, 2005).

தலைவியின் உடலில் ஏற்படும் மெய்வேறுபாட்டை உணர்ந்து தலைவியைத் தோழியும், தோழியைச் செவிலியும் நற்றாயும் வினவுவார்கள். இவ்வாறு வினவிய போது, தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் என்ற நெறிமுறையில் தலைமகளும் தலைமகனும் புணர்ந்துடன் போன நேரத்தில் தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் அறத்தொடு நிற்பர். இவ்வாறு நிற்கும் காலத்தை முன்னிலை மொழியாலேனும் முன்னிலை புறமொழியலேனும் குறிப்பிடுவதை அறியமுடிகின்றது.

தலைவி அறத்தொடு நின்றல்

தலைவனை நினைத்து தலைவி வருத்தம் கொண்டாள். தோழி அதற்கு காரணம் கேட்க, தலைவி, தலைவன் தெய்வத்தைச் சாட்சி காட்டி சூளுரை உரைத்ததை உண்மை என நினைத்து ஏமாற்றம் அடைந்தேன் என்ற நிலையினைத் தோழியிடம் மிகுந்த வருத்தத்துடன் வெளிப்படுத்துகின்றாள். இதைக் கேட்ட தோழி இயற்பழித்துரைக்கத் தலைவியும் இயற்பட மொழிகிறாள். தலைமகன் தெய்வத்தைக் காட்டி சூளுரைத்து பிரிந்ததனால் கொடுந்தெய்வம் அவனைப் பொருத்தருள வேண்டும் என்று இருவரும் தெய்வத்திடம் வேண்டிக்கொள்கின்றனர். இவளது மெய்வேறுபாட்டினைக் கண்ட நற்றாய் இல்லத்தில் காவலில் வைத்தாள். இருளில் தலைவன் வரகண்டதைச் செவிலியிடம் கூறுகின்ற நிலைகளில் தலைவி அறத்தொடு நின்றற்கு உரிய தன்மையானது வெளிப்படுகின்றது.

தலைவி தலைவனைக் காதல்புரிகின்றாள். தலைவி நொதுமலர் வேண்டி செவிலி கேட்குமாறு, தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் நிலையினை,

“பொன்வீ மணியரும் பினவே

என்ன மரங்கொல் அவர் சாரலவ்வே”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் தலைவி காளையைக் காதலித்துக் கற்புக்கடம் பூண்டதை அறியாமல், பெற்றோர் அவளுக்கு வேறு ஒரு இடத்தில் மணம் பேசுகின்றனர் (Dhatchanamoorthis, 2005). வேற்றவர்கள் பெண் கேட்டு வந்தனர். அதனை உணர்ந்த தலைவி தன் காதலை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தி வேற்று வரவைத் தடுக்க, செவிலி கேட்கும்படி தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தலைவன் மீது காதல் கொண்டதால் நற்றாய் தலைவியைக் காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றுப்படுத்தியதை,

“குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல

விளிவாங்கு விளியி னல்லது

களைவோர் இலையா னுற்ற நோயே”

என்ற குறுந்தொகை பாடல் மூலம் தலைவி தலைவனைக் கண்டதால் உண்டான காமக்கடுந்தீயானது அவளது நெஞ்சைப் பற்றி கொளுத்தி வருந்தினாலும் அவர் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று அவரைக் காணுதல் அரிதாகிவிட்டது (Nagarasan, 2007). அவரும் இங்கு வந்து தன் துயரத்தைப் போக்குதல் நடக்காது. நானுற்ற காதல் நோயை போக்குவதற்கு யாரும் வரமாட்டார் என்று தலைவி தன்னுடைய துயரத்தைத் தோழியிடம் கூறினால், தன் காதலைத் தக்க சமயத்தில் தன் பெற்றோருக்குத் தெரிவிப்பாள் என்றும், அவள் செயலால் திருமணம் விரைவில் நடைபெறும் என்று எண்ணுகின்ற நிலையினை உணரமுடிகின்றது.

செவிலி அறத்தொடு நின்றல்

செவிலி நற்றாய்க்கு முன்னிலை மொழியால் அறத்தொடு நிற்பாள். இவ்வாறு அறத்தொடு நின்றலில் செவிலியின் பங்கானது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக கருதப்படுகின்றது. செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற தோழி, அவளால் வரைவு மாட்சியமைப்பட்ட பின்பும் இவள் இவ்வாறு பட்ட வருத்தமெல்லாம் இனி தீர்ந்தது என்பதை,

“பொன்மலி புதவீத் தாஅம் அவர்நாட்டு

மணிநிற மால்வரை மறைதொறு

அணிமலர் நெடுங்கண் ஆர்ந்தன பனியே”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் தோழி தலைவியின் காதலனுக்கே அவளை மணமுடித்து வைக்கவேண்டும் என்று செவிலித்தாயிடம் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றாள் (Dhatchanamoorthi, 2005). அவளும் பெற்றோரின் மனத்தை மாற்றி உடன்படச் செய்கிறாள். தலைவனும் தலைவியை முறையாக திருமணம் செய்துகொள்ள வர எல்லோரும் அவர்களுடைய வரைவை ஏற்றுக்கொண்டதைத் தோழி அறிந்து மிகவும் மகிழ்ந்து செவிலித்தாய்க்கு தன் நன்றியை உளமாரத் தெரிவித்து கொள்கின்றாள்.

தோழி தனது தாயான செவிலித்தாயிடம் தலைவியின் விருப்பத்தை உடனே கூறிவிடாமல் காலம் பார்த்து கூறுகிறாள். தலைவியின் உடல்நலனைக் கண்டு செவிலித்தாய் தலைவிக்கு வெறியாடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்துகின்றாள். அப்போது தோழி நயமாகப் பண்பாட்டுடன் தாய் கேட்குமாறு தலைவியிடம் கூறுவதை,

“அம்ம வாழி தோழி பன்மலர்

நறுந்தண் சோலை நாடுகெழ நெடுந்தகை

குன்றம் பாடான் ஆயின்

என்பயஞ் செய்யுமொ வேலற்கு அவ்வெறியே”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் மூலம் புலப்படுகின்றது (Dhatchanamoorthi, 2005).

நற்றாய் அறத்தொடு நின்றல்

அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுகின்ற நற்றாய் தலைவியைப் பெற்றெடுத்தவர் ஆவாள். சங்க அக இலக்கியங்களில் நற்றாயின் பங்கானது மிக குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. நற்றாய் அறத்தொடு நிற்கும் காலத்தில் சொல்லாடல்பெற்றவர். நற்றாய் தலைவியின் களவை தந்தைக்கும், தன்னையர் ஆகியோருக்கும் குறிப்பால் உணர்த்துபவளாக திகழ்வதை உணரமுடிகின்றது.

தலைவனும், தலைவியும் புணர்ந்துடன் போன காலத்தில் அறத்தொடு நிற்பவர்கள் தோழி, செவிலி, நற்றாய் ஆகியோர் ஆவர். நற்றாய் தன்மகனின் களவொழுக்கத்தினைக் கேள்வியுற்றதும்,

அக்களவின் போக்கையும் தன் மகள் தேர்ந்தெடுத்த தலைவனுடைய பொருத்தத்தையும் தன் தோழியாகிய செவிலியுடன் ஆராய்ந்து வருபவள் நற்றாய் எனப்படுபவள் ஆவாள். இதனை,

“கருங்கட் காளையொடு நெடுநாள் தேரேறிக்

நல்தோள் நயந்து பாராட்டி

ஏற்கெடத்து அருந்த அறகில் யாய்க்கே”

என்ற ஐங்குறுநூறு பாடல் வரிகள் அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றது (Dhatchanamoorthi, 2005).

முடிவுரை

அகத்திணை ஒழுக்கத்தில் தலைமக்களின் காதல் வாழ்க்கையில் பங்கு கொண்டு தலைவிக்கு அரணாக நின்று தலைவியைக் காப்பவளாக தோழி விளங்குவதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. மேலும், களவானது அகத்திணை ஒழுக்கத்தில் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுகின்ற நிலையினையும், தோழி தலைவியின் வாழ்க்கையைத் தன் வாழ்க்கையாக கருதுவது மட்டுமல்லாது, தலைவனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வற்புறுத்தும் சூழலையும் அகஇலக்கியங்கள் படம் பிடித்துக் காட்டுவதனை இதன் வழி புலப்படுகின்றது. அதுமட்டுமன்றி மதில் மணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்னமே, தலைவி கற்பை உயிரெனப் போற்றுவாள் என்பதும், உடன்போக்கு நிகழ்ந்தவிடத்து அறத்தொடுநிற்றர்க் உரியவராகப் பாங்கி, செவிலி, நற்றாய் மூவரும் முறையே அறத்தொடு நிற்பர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும் அறத்தொடு நிற்பல் என்பது மிக சிறந்த பண்பாட்டு நிலையாக கருதப்படுகின்றது.

References

Dhatchanamoorthi, A. (2005) Ainkurunuru, New Century Book House, Chennai, India.

Ilampuranar, (2005) Tholkappiyam Porulathikaram- Ilampuranar Urai, First Edition, Saradha pathippagam, Chennai, Tamil Nadu, India.

Nagarasan, V. (2007) Kurunthokai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License